1997 న్యూజెర్సీ, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్రవారపత్రిక సంయుక్తంగా నిర్వహించిన కథల పోటీలో సాధారణ ప్రచురణకు

చెంగటనే దేవుడు

పులికంటి కృష్ణారెడ్డి

కొత్త పెండ్లికొడుకు బాసికం కట్టుకున్నట్టుగా నాలుగో అయిదో నక్షత్రాలను ముఖానికి వేలాడగట్టుకొనింది. నేలమీద మోపుగా కాలూనింది. నింగి కెగిరే ప్రయత్నంలో కాలాన్ని వొడిసి పిడికిట పట్టుకొనింది. ఆ కాలాన్ని చాలా జాగ్రత్తగా డబ్బుగా మార్చుకునే కృషిలో బలే ఖుషీలో వుందా హోటల్. ఆ హోటల్లో నూటికి పైబడిన గదులు. ఆ గదుల్లో ఒకానొక గదిలో నన్ను కూర్చోమని ఒక కుర్చీ చూపించి వాడు నిలువుటద్దం ముందు నిలబడుకొన్నాడు.

ఆ గదిలో మనులేత ఆకుపై వాలిన లేయెండలా పల్చని వెలుతురు. ఆ వెలుతురును చీల్చుకుంటూ ఆ గదిలో తిరుగుతూ నా చూపులు.

నేను కూర్చున్న కుర్చీకి ఎదురుగా అందమైన టీపాయ్. ఆ టీపాయ్‌కి అటువైపున నగిషీలు చెక్కిన కుర్చీ నేను కూర్చున్న కుర్చీకి సమవుజ్జీగా. దక్షిణవు వైపు గోడమీద కప్‌బోర్డ్. దాని ప్రక్కనే కలర్ టీవీ. పడమటి వైపు గోడను అందంగా రూవులు దిద్దే ప్రయత్నంలో దారు కళాఖండాలు. అక్కడే గూటిలో వొదిగిన గువ్వలా టెలిఫోన్. గది మధ్యలో రెండు పట్టె మంచాలు. ఆ మంచాల మీద మెత్తని పరువులు. దిండ్లు. అధునాతనంగా అలంకరించబడిన ఆ గదిలో వీటన్నిటినీ వెక్కిరిస్తున్నట్టుగా మూడు చక్రాల తోపుడు బండి- ఒక మూల ఆ గదికి దిష్టి చుక్కలా.

ఆ తోపుడు బండిని చూస్తూ నా ముఖం ప్రశ్నార్థకమయింది. సమాధానం దొరకలేదు. అదే ఆలోచిస్తూ వాడివైపు తిరిగాను. వాడికి మీసాలు ప్రశ్నార్థకమయినట్టుంది. తెల్ల ఆవాల్లో కొన్ని నల్ల ఆవాలను కలబోసినట్టున్న కుచ్చు మీసాలు. అద్దంలో చూస్తూ సవరించుకుంటున్నాడు. అరవైకి పైబడిన ఆ ఆరడుగల అందగాడు మీసాలను దువ్వడం చూస్తుంటే జీవితంమీద ఒక సవాలు విసిరినట్టుంది.

"ఒరే! జీవిత పోరాటంలో మనిషే కాదు వెంట్రుకలు కూడా అలసిపోతాయి. దానికి గుర్తే తెల్లబడడం. అది సహజం. సహజత్వానికి సిగ్గుపడడం కంటే సిగ్గుపడాల్సిన విషయం మరొకటుండదు. వాటికి రంగులు వులమడం.. సుద్దంగా గొర్రిగిపారేయడం ప్చ్! అంతకంటే నామోషీ యింకొకటుండదు. ఏమంటావ్‌రా పేడిమొహం నా కొడకా!" అంటూ నా భుజం విరిగేటట్టు ఒక దెబ్బ కొట్టాడు పకపక నవ్వుతూ.

వాడు ఎప్పుడూ అంతే. చదువుకునే రోజుల్లో అరచేతికి వ్రేళ్ళలా అయిదుమంది స్నేహితులు. ఆ అయిదుమందిలో వీడే బొటనవ్రేలు. ఉన్నవాడే కాదు- తెలివున్నవాడు కూడా. ఏడిపించడం నవ్వించడమంటే మహా సరదా వాడికి. కాలం వాడి ఆకారంమీద ఏ కొద్దిగానో పెత్తనం చలాయించగలిగింది కానీ వాడి ప్రవర్తన జోలికి ఏమాత్రం పోలేకపోయింది. వయసు పైబడే కొద్దీ మనిషిలో వల్లమాలిన వేదాంత ధోరణి, నిస్పృహ పొగలు సెగలు గక్కుతుంటాయి. ఆ లక్షణాలేమీ వాడిలో కనిపించలేదు. నున్నంగా గొరుక్కున్న గడ్డాన్ని ఎడమచేత్తో తడుముకుంటూ గత వర్తమానాల మధ్య పడి నలుగుతున్నాను.

నా పేడి ముఖంమీద ఒక విసురు విసిరి నన్నొక దెబ్బ కొట్టేసరికి వాడికి కొంత తృప్తి కలిగిందేమో! నావైపు తిరిగి పట్టె మంచం మీద కూర్చున్నాడు. బూట్లు విప్పాడు. మేజోళ్ళు విప్పాడు. ఆ మంచం మీదున్న ఒక దిండును చేతికి తీసుకున్నాడు. ఆ మంచం మీదనే అటు తిరిగి పడుకొన్న ఆమె తల దగ్గర వేశాడు. ఎడంచేయి మోచేతి ఆధారంతో ఆ దిండుమీద వాలాడు. కుడిచేత్తో ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. చెక్కిలి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఉరవళ్ళు పరవళ్ళ మీదున్న ప్రవాహంలో నిశ్చల్యంగా నిలబడిన శిలనే అయ్యాను.

రాతికి గుండే లేదు. చూపు లేదు.

ఆమెను పొదివి పట్టుకొన్న కుడిచేత్తోనే ఆమెను నావైపు తిప్పాడు.

కెవ్వుమని అరవాల్సింది. రాతికి నోరూ వుండదు.

ఎవడో ఒక మహామాంత్రికుడు కనిపెట్టి వాడి శక్తియుక్తులన్నీ ప్రయోగించి పరమ వికారంగా తయారుచేసి ప్రాణప్రతిష్ఠ చేసిన పిండిబొమ్మ!

ఆ పిండి బొమ్మ చెవిదగ్గర మూతిపెట్టాడు "వీడు నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. ఒకే తరగతిలో ఒకే బెంచీమీద కూర్చుని చదువుకున్నాం. భేషజాలకు తావులేని ఆత్మీయతలు మావి. ఇప్పటికే 'ఒరే తరే!' అని పిలుచుకుంటున్నాం. వాడు హైదరాబాదు కొస్తే గుర్తుపట్టగలవా?"

నా రక్తం గడ్డకట్టింది. గుండె చప్పుడు ఆగిపోతుందా? అన్న సందేహం. కనురెప్పలు దోసిళ్లవుతున్నాయి కన్నీళ్ళను పట్టుకోవడానికి.

ఆమె నన్ను చూస్తూ వుంది. నేనామెను చూస్తున్నాను.

వాడామె తల నిమురుతున్నాడు-

"ఏమమ్మా? వాడు హైదరాబాదు కొస్తే గుర్తుపడతావా?" మరలా అడిగాడు.

"ఆ!" నూతిలోనుంచి వినిపించీ వినిపించనట్టున్న స్వరం.

"ఆ!" అన్న శబ్దం వినిపించిందే కానీ ఆ పెదవుల్లో చలనం లేదు. కొద్దిగా తెరచిన నోరు తెరిచినట్టే వుంది. కనురెప్పలు కర్తవ్యాన్ని మరచినట్టుంది. పోనీ! కనుపాపలు గుడ్డివైతే కనురెప్పలకు గుర్తింపు వుండదు. కనుపాపలున్నాయి. అవి నన్ను చూస్తున్నాయి. జీవితానికి చూపు రూపు లేకపోవచ్చు. కానీ మనసుకు చూపు వుంది. ఆ మనసుతో చూస్తున్న చూపులు. అయితే అర్థం కానట్టుగా.. అయోమయంగా... ఎటో చూస్తూ నన్నే చూస్తున్నట్టుగా!

నా తల వాలిపోయింది.

అంతవరకు ఆ పడక మీద జరిగిన ప్రతి సంఘటన ఒక చెరగని దృశ్యమై నా కండ్ల ముందు మెదులుతూ వుంది. ఆమె ప్రాణవాయువై వాడి శ్వాస లోపలికి ప్రవేశించి వాడి వొళ్ళంతా అలముకుంటున్న అనుభూతి. రెప్పార్చకుండా చూస్తున్నాను.

ఆ దృశ్యాన్ని చెరిపేసే ప్రయత్నంలో ఆ బొమ్మ!... అష్టావక్రాల బొమ్మ.

"ప్రసవం కొంత ఆలస్యమయిందిరా. అయితే మా ఆవిడకు అంతకుముందు రెండు కాన్పులు సహజంగానే జరిగాయి. ఆ కారణంగా ఆ ఆలస్యాన్ని

పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. అది ఈ విపరీతానికి దారితీసింది."

తల పైకెత్తాను.

గోముగా వాడామెను తల నిమురుతున్నాడు.

మనసుకు ముఖం దర్పణం. ఆ ముఖ దర్పణంలో మనస్సును చదవడం చాలా తేలిక. నాకు తెలియకనే నా మనసు ఆ ప్రయత్నంలో పడింది.

వాడి మొగం నిండుకు చిరునవ్వుల వెలుగులు. అవే వెలుగులు!... ఆ హోటల్లో ఎన్నో ఏండ్ల తర్వాత అనుకోకుండా నన్ను కలుసుకున్నప్పుడు వాడి మొగంలో వెలిగాయే వెలుగులు!... అవే వెలుగులు!.. ఒక్క వన్నె తగ్గలేదు.

"పెద్దవాడేమో మర్చెంటైల్ షిప్‌లో కేప్టన్. రెండోవాడు మిలిటరీలో మేజర్. ఇద్దరివీ మంచి ఉద్యోగాలే.' వాళ్ళు లైఫ్‌లో బాగా సెటిలైనట్టే లెక్క. పెద్దవాడు ఆరునెలల కొకసారి ఇండియా కొస్తాడు. రెండోవాడు ఏడాదికొకసారి వస్తాడు. ఏదో ఒక పోష్ హోటల్లో పెండ్లాం పిల్లలతో దిగుతారు. ఎప్పుడో వాళ్ళకు తోచినప్పుడు ఇంటికొస్తారు. 'హలో మమ్మీ! హలో డాడీ' అనేసి వెళ్ళిపోతారు" అంటూ పకపక నవ్వాడు.

ఆ నవ్వులో ఈర్ష్య లేదు. అసూయ లేదు. విరక్తి లేదు. వైరాగ్యం అసలే లేదు. అతి సహజంగా నా గుండెను అది తాకింది.

కనురెప్పల వెనుక తడి.

ఆ నవ్వునే పొడిగిస్తూ–

"రెక్కలొచ్చిన పక్షులు గదరా! ఎగరతాయి వాటి దారి వాటిదిగా. పట్టుకోవాలంటే కుదురుతుందా? మనం మాత్రం ఏం తక్కువ తిన్నాం. పెండ్లాలు పక్కలోకి వచ్చేకుందికి అమ్మానాన్నను మరచిపోలా? అది సహజం. దానికి కుయ్యో మొర్రో అని మొత్తుకోవడం వుందే అది కేవలం భ్రమ. కాలం పాఠం నేర్పుతూ వుంటుంది. నేర్చుకుంటూ ముందుకు పోతూ వుండాలి. వాళ్ళలా వెళ్ళిపోతారా? ఆ తర్వాత ఏముంది? ఇదో ఈమెతోనే మా జీవితం. అవును గదమ్మా!" అంటూ ఆడుగుతున్నాడు ఆమె చెంపలను నిమురుతూ.

నిర్జీవమైన ఆ బొమ్మ చూపుల్లో మార్పు లేదు. అర్థం లేదు. కనురెప్పల్లో చలనం లేదు. ఏదో చెప్పాలనుకున్నా నోరు సహకరించడం లేదు. నైటీలాంటి గౌన్లో దాక్కొన్న కాళ్ళూ చేతుల్లో కదలిక లేదు. నిస్తేజంగా... నిస్సహాయంగా... మనస్సును అతలాకుతలం చేస్తూ గూడుకట్టిన విషాదంగా...

వాడేమో ఆమెతో ముచ్చటలాడుతూ.

అంతలో తలుపు తెరచుకున్న శబ్దం. చూపు అటు తిరిగింది. స్నానాల గదినుంచి బయటికొస్తూ పద్నాలుగు పదిహేడేండ్ల అమ్మాయి. నల్లగా వున్నా నాజూగ్గా వుంది. ఉతికిన బట్టలను ఆరేసే ప్రయత్నంలో పడింది.

"ఈ అమ్మాయేరా మన అమ్మాయికి కేర్ టేకర్. ఇపుడంటే రిటైరై నేను న్నాననుకో. అప్పుడు? మా ఆవిడకు సహాయంగా ఎవరో ఒక తోడు తప్పదు గదా! ఇంతకుమునుపు ఈ అమ్మాయి వాళ్ళ అక్క వుండేది. దానికి యుక్త వయసు రాగానే మేమే పెండ్లి చేశాం. బతికేదానికి ఒక దారి చూపించాం. ఇక ఈ అమ్మాయి వుంది. దీనికొక మొగుణ్ణి వెదకాలి. పెండ్లి చేయాలి. ఏదో ఒక బతుకు దెరువు చూపాలి"

ఆ అమ్మాయి ముసిముసిగా నవ్వుతూ వుంది– రంగు రంగుల భవిష్యత్తును కనుల ముందు ఊహించుకుంటూ.

"ఫర్ ది లాస్ట్ ట్వంటీఫైవ్ ఇయర్స్!... ఇదే పరిస్థితి. అయితే ఆమె మాటే మాట. అవునంటే అవును. కాదంటే కాదు. ఆమె చెప్తేనే ఏ పనైనా చేయాలి.

ఇవుడు ఇక్కడినుంచి బయలుదేరాలంటే కూడా ఆమె ఇష్టమే!"

అంతవరకు ఆ పద్నాలుగేండ్ల పడుచు పిల్లకు తగులుకున్న చూపులు వున్నట్టుండి వాడివైపు తిరిగాయి.

"అవునురా. ఈమె కోసరం నా ఉద్యోగంలో ప్రమోషన్ కూడా వదులుకున్నాను. నీకు తెలుసు కదా నేను చేసింది సన్నాబన్నా ఉద్యోగం కాదని. ప్రమోషన్ మీద డార్జిలింగ్ పొమ్మన్నారు. అమ్మాయి పరిస్థితుల దృష్ట్యా పోలేనన్నాను. తప్పదన్నారు. సుప్రీంకోర్టుకెక్కాను. అక్కడ పరిస్థితి ఒక్క రాగాన తేలుతుందా? హ్హహ్హహ్హ! ఈ లోపుగా ముప్పై సంవత్సరాల సర్వీస్ పూర్తయింది. వాలంటరీ రిటైర్‌మెంట్ తీసుకున్నాను. ఇదంతా ఈ నా తల్లి కోసరమే. అవును గదమ్మా!" అని అడుగుతున్నాడు ఆ రబ్బరు బొమ్మను.

గుండె చెరువయింది... అల్లకల్లోలంగా. కట్టలు తెంచుకుంటే కన్నీటి బలహీనత. ఆ బలహీనత ఎదుటి వ్యక్తిమీద ఎటువంటి ప్రభావానికి దారితీస్తుందో!

లేచి నిలబడ్డాను.

"ఉండ్రా. ఈ పూట నాతో కలిసి భోంచేద్దువుగానీ..."

కడుపులో చెయ్యేసి కలబెట్టినట్టుంది. ఆ వాతావరణంలో భోజనమా? ముద్ద దిగమన్నా నోట్లోకి దిగుతుందా? ఎవుడెవుడు బయటపడదామా అన్న ఆతురత. ఆ ఆతురతలో అనుకోనట్టుగా ఆ పిండిబొమ్మ మీద చూపు పడింది.

అవే చూపులు!... ఏమీ చేతకానివాడు. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయుడు. బహుశా అలానే చూస్తాడేమ్మో! తల్లి కాకి ఏదో నోటి కందివ్వబోతే పిల్లకాకి నోరు తెరచినట్టుగా కొద్దిగా తెరచుకున్న నోరు. అష్టావక్రమైన ఆ నాలుగడుగుల ఆకారాన్ని పిల్లలు చూస్తే జడుసుకుంటారేమో?

ఉన్నట్టుండి వాడు పైకి లేచాడు. నా భుజం మీద చేయి వేశాడు. నా ముఖంలోకి సూటిగా చూస్తూ–

"ఒరే! నాకు మొదట కలిగింది యిద్దరూ కొడుకులే. మేమిద్దరం. మా కిద్దరని తృప్తిపడుండవచ్చు. కానీ అభిమానం... ఆదరణ.. ప్రేమ ఇవన్నీ ఉన్నాయే అవి ఆడజన్మాల సొత్తురా. కొడుకులు పెండ్లాల కొంగులు పట్టుకొని వెళ్ళిపోతారు. అంతో ఇంతో అభిమానంతో ఆదరించేది ఆదరువుగా

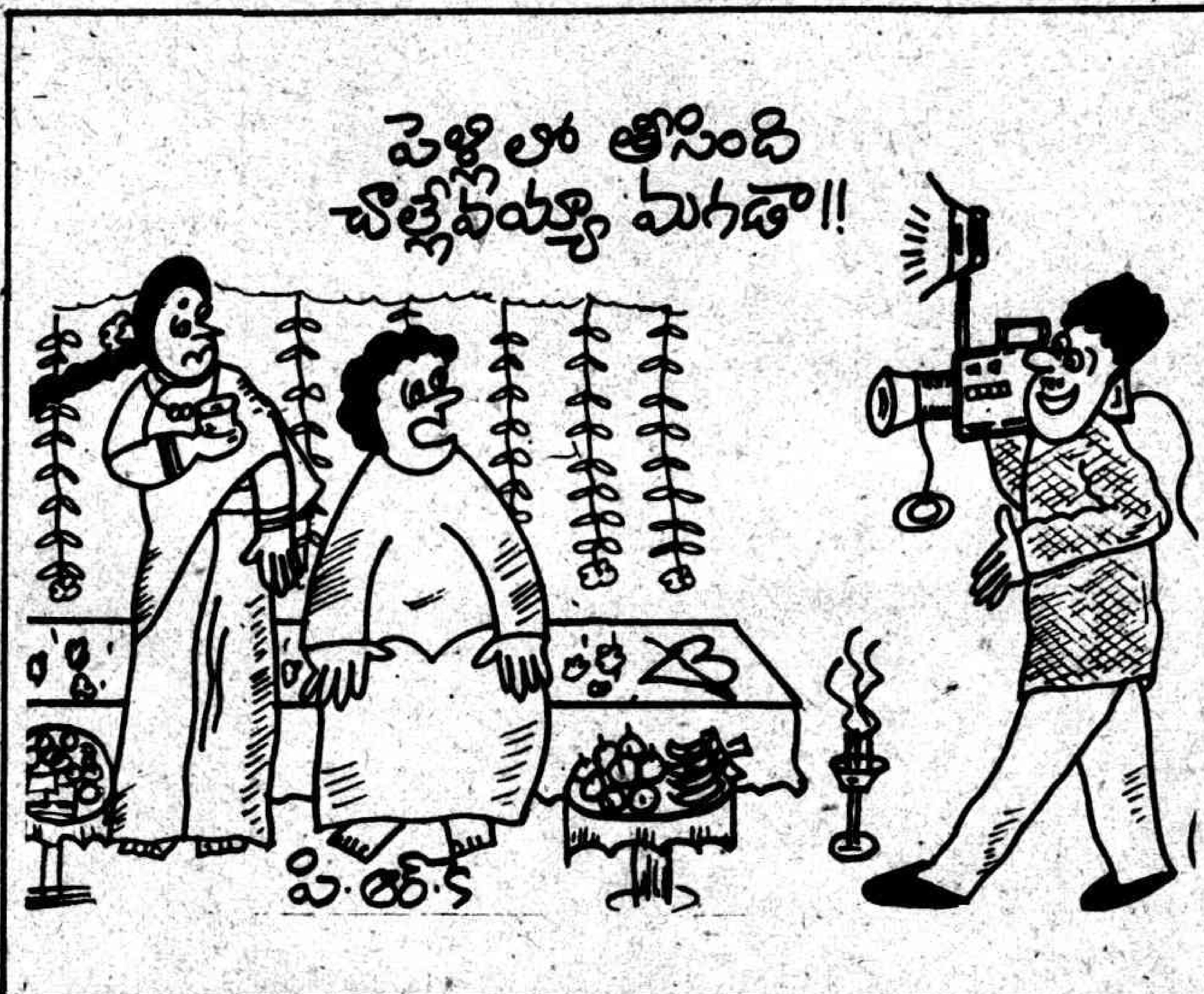

నిలబడేది ఆడబిడ్డలే. అందుకే ఒక్క ఆడబిడ్డ కోసరం మొక్కగలిగినన్ని దేవుళ్ళకు మొక్కాం. ఆడబిడ్డయితే ఈ జీవితాలకు ఆధారంగా వుంటుందని. కానీ జీవితాంతం మా ఆధారంతో ఆమె. ఇదేరా జీవితమంటే. అరే! ఏందిరా ఆ ఆముదం తాగిన మొకం? ఉంటావా? ఊడతావా? చెప్పి ఏడువు" అని భుజం తట్టి అడుగుతున్నాడు.

"ఉంటున్నావ్ గదా... వస్తానే'" అంటూ వాడి మాట కోసరం ఎదురు చూడకుండా ఆ గదినుంచి బయటపడ్డాను.

ఆ ఆరేడంతస్తుల భవనాన్ని ఒక్క నిమిషంలో దిగడానికి వసతి వుంది. అయినా మనస్సు... శరీరం... చుట్టూ పరిసరాలు– అన్నీ మొద్దుబారినట్లుంది. ఆ వాతావరణంలోకి యిష్టంగానో అయిష్టంగానో కూరుకపోతున్నట్లుంది. అవును. ఈ లోకంలో దుఃఖమైన వస్తువు ఏదైనా వుంటే అది మనిషే. వేరొకటి కాదు. అడుగుమీద అడుగ్గా చిందర వందరైన మనస్సును మోస్తూ ఒక్కొక్క మెట్టుగా ఒక్కొక్క అంతస్థు– కిందికి దిగుతున్నాను. అయినా ఆ గదిలోనే వున్న అనుభూతి.

పట్టుమని పది పదిహైదు నిమిషాలు నేను భరించలేని వాతావరణాన్ని ఒకటి కాదు. రెండు కాదు. ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలుగా వాడు భరిస్తున్నాడు. భరించడం కాదు. తలకెత్తుకున్నాడు ఒక బాధ్యతగా.. అదే ఒక భాగ్యంగా. వాడి చుట్టూ విషాదం వాగులై ప్రవహిస్తుంటే అందులో వాడు ఓలలాడుతున్నాడు వినోదంగా.

నడి సముద్రంలో తన దిక్కును గుర్తించుకున్న నావికుడు వాడు!

హు! మనిషికీ మనిషికీ మధ్య.. మనస్సుకు మనస్సుకు మధ్య ఎంత తేడా? ఎందుకుందీ తేడా? ఈ తేడాలకు మూలం? వెదకి పట్టుకోవడానికి సాధ్యమా?

ఆ హోటల్లో లిఫ్ట్ సర్ బుర్రుమని పైకీ కిందికీ దిగుతూ వుంది– నా ఆలోచనల్లా. ఆ లిఫ్ట్‌లో తావు దొరకని వాళ్ళేమో? ఆయాసపడుతూ మెట్లెక్కుతున్నారు. కొందరు చక చక కిందికి దిగుతున్నారు. నేను మాత్రం ఆ మెట్లను లెక్కపెడుతున్నట్టుగా ఒక్కొక్క మెట్టుగా కిందికి దిగుతున్నాను– ఆలోచనల నిషాలో తూలుతూ

వాడిది కలిగిన కుటుంబం. ఒకరికింత పెట్టిందే కానీ కడుపులు కొట్టలేదు. ఇక వీడా? కల్లాకపటం రెండూ లేని మనిషి. నీతి నిజాయితీలను ప్రాణప్రదంగా భావించి కాపాడుకున్న వ్యక్తి. వీడికా ఆ శిక్ష? అది కూడా సటపటమైన శిక్ష కాదే. అవయవ లోపం వుండదు. అంతో ఇంతో చదువు సంధ్య వుంటుంది. ఇన్ని వున్నా ఒక్క ప్రవర్తన సరిగా లేకపోతే ఆ మనిషిని భరించడమే ఒక శిక్ష. అలాంటవుడు కూర్చోబెట్టడానికి... పడుకోబెట్టడానికి... కాలకృత్యాలు తీర్చడానికి... తినిపించడానికి చలనమే లేని ఆ బొమ్మతో ఏండ్లు పూండ్లుగా యాతన పడడమంటే? అందులో ఆడపుట్టుక. హే భగవాన్! ఈ శిక్ష పగవాడికి కూడా వద్దు.

ఉన్నట్టుండి మనస్సు ప్రస్తుతం నుంచి గతంలోకి వెళ్ళిపోయింది. నాలుగైదు రోజుల క్రిందట ఏదో పని మీద ఊరు విడిచి వెళ్ళాను. ఆ రోజు తిరిగివస్తున్నాను. తూర్పు దిక్కు పురిటినొప్పులు పడుతూ వుంది వెలుగును ప్రసవించడానికి. ఆ వేళప్పుడు బస్టాండ్‌లో బస్సు దిగాను. ఇంటికి నడిచి వస్తున్నాను. ఊరు ఇంకా బద్ధకం నుంచి బయటపడలేదు.

బాట ప్రక్కన దృశ్యం కంటపడింది. కాలు ముందుకు కదల్లేదు.

నాలుగైదు కుక్కలు... అరుస్తూ.. ఒకదాని మిందొకటి దూరుతూ... కరుస్తూ కండ్లల్లో నిప్పులు కురిపిస్తూ ఆ కుప్పతొట్టి మీద తలపడ్డాయి. పురిటివాసన బాగా వాటి ముక్కుల కెక్కినట్టుంది. పసుపు గుడ్డలో చుట్టిన పసిగుడ్డును బయటికి లాగాయి. తనకే దక్కాలన్న ప్రయత్నంలో దేని సామర్థ్యం దానిది. దేని ఆతురత దానిది.

మిగతా వచ్చేసంచికలో